

Sestřenici šógunova komořího Sana
unesli a znásilnili. Ale tím to všechno jen začíná...

L
A
U
R
A

J
O
H

R
O
W
L
A
N
D
O
V
Á

PAVILON Z OBLAKŮ

PAVILON Z OBLAKŮ

Laura Joh Rowlandová

Přeložil Viktor Faktor

Laura Joh Rowlandová
PAVILON Z OBLAKŮ

Z anglického originálu *Cloud Pavillion*,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Minotaur Books
v New Yorku roku 2009,
přeložil Viktor Faktor

Vydala Metafora, spol. s r. o., v Praze roku 2010
Redakce Jana Moravcová
Technická redakce Hana D. Benešová
Korektura Karel Herynk
Sazba Netopejr®

První vydání jako e-BOOK

Copyright © 2009 by Laura Joh Rowland
Translation © Viktor Faktor, 2009

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-994-2

U Krbu 35
100 00 Praha 10
www.metafora.cz

*Dlouhodobým kolegům ze semináře
tvůrčího psaní George Aleca Effingera:
Andymu Foxovi, Marku McCandlessovi,
Marian Mooreové a Fritzi Zieglerovi.*

*Mnoho díky za vaše rady, podporu
a dlouholeté přátelství.*

*Dík patří i našemu učiteli
Georgi Alecu Effingerovi (1947–2002),
přestože už není mezi živými.*

*Dlužím vám víc, než jste si dokázal představit,
a nikdy jsem vám za to dostatečně nepoděkovala.*

Kéž se opět někdy setkáme.

EDO

OBDOBÍ GENROKU,
ČTRNÁCTÝ ROK,
PÁTÝ MĚSÍC

(Tokio, červen 1701)

Prolog

Bolest jí projela prsem jako bodnutí nože a vytrhla ji z černého nevědomí. Před očima jí tančily šedivé šmouhy, jako by hleděla na zamlženou oblohu plnou oblaků. Závratí, z níž se jí zvedal žaludek, probleskoval ryzí, niterný strach.

Kde je? Jak se tady vůbec ocitla?

Pocítila dotek na stehně. Zajíkla se leknutím, když si uvědomila, že ji hladí něčí prsty. Oblaka mají ruce! Teplé a mlhou zvlhlé dlaně. Laskaly ji na bocích a podbřišku, cítila, že se na ni tiskne nějaké tělo. Mračna rychle, prudce dýchala. Je tu s ní nějaký muž. Vznášejí se spolu, zavěšení v oblacích, kdesi vysoko nad zemí. Její děs ještě vzrostl.

Kdo to je?

V mlžných oblacích ho vidět nemohla, ale do nosu jí pronikal odporný zápach jeho potu a vnímala jeho chtíč. Dobře věděla, jak laskání nejintimnějších částí jejího těla skončí.

Zavolala o pomoc, ale oblaka její výkřik pohltila a umlčela. Pokusila se útočníka od sebe odtlačit, ale zdálo se, že paže, nohy, svaly ani kosti nejsou ani dost málo poslušny její vůli. Vůbec

Je necítila stejně jako žádnou jinou část svého těla, s výjimkou míst, kde se jí dotýkaly mužovy ruce. Její srdce v panice divoce bušilo.

Náhle ji zaplavila černá vlna spánku. Přestože dychtila po milosrdném zapomnění, pud sebezáchovy ji nutil bojovat o život. Oblaky prostupovala tma a stahovala ji s sebou do hlubin. Zápolila, aby zůstala při vědomí.

Nové bodnutí bolesti, tentokrát ve druhém prsu, ji probralo k životu. Obrys muže, zahalený v mlze, se jí míhal před očima. Dolehl na ni. Mračna pod nimi se zahoupala, ale dál jim byla oporou, když přidal tempo a začal dýchat hlasitěji a rychleji. Pocítila strašný, trhavý tlak mezi nohama. Dolehla k ní ozvěna zahřmění.

Z vířících mračen náhle vystoupila jeho tvář. Šedavá oblaka však jako neprodyšná, poloprůhledná kůže halila její rysy. Ze dvou otvorů, zdánlivě protatých v mlhovém oparu, se staly jeho oči sálající chťicem a krutostí. Rty byly rudé, naběhlé a vlhké, na ostrých zubech se leskly sliny. Cítila horký, zhoubný příval jeho dechu.

Zaječela.

Spatřila ho na pouhý okamžik. Když si ji surově bral, zastřela jí zrak oblaka. Každý jeho pohyb hluboko v lůně pro ni byl utrpením, maso řezající do masa. Opět se vzedmuly vlny mdlobného spánku a z kropily ji černým vodopádem, který ho zakryl před jejím pohledem a zanechal v ní jen prázdnotu a nevědomí. Znovu zaduněl hrom, nyní již vzdálený a slabý. Zaslechla klapot deště.

A pak se ponořila do temné, tiché nicoty.

Lasturové trubky volaly k boji. Válečné bubny duněly. Na protějších březích jezera stáli dva generálové odění v kožené zbroji, s kovovými přilbami na hlavě. Zamávali válečnými vějíři a zahřměli rozkaz.

„Do útoku!“

Obě jízdní armády se vrhly do jezera. Komoří Sano Ičiró se hnál v čele svých křičících, halekajících druhů. Jak jeho kuň cválal k blížícímu se zástupu nepřátel, skrápěly ho celého spršky vody. Jakmile koně začali v hloubce uprostřed jezera plavat, vytasil meč a totéž učinili jeho vojáci. V hluboké vodě se střetli s nepřáteli, kteří se také oháněli meči a máchali kopími. Generálové na břehu štěkali rozkazy, aby své muže udrželi v sevřených řadách, ale ve vodě zavládl strašlivý chaos.

Vojáci kolem sebe divoce sekali meči a nořili do nepřátel hroty kopí. Hlasitý zvuk stovek zbraní dopadajících na koženou zbroj a kovové přilby Sana ohlušoval. Při bitvě seděl v sedle po pás ve špinavé vodě, plné zvířeného bahna a koňského trusu. Váleční koně jeho vlastní armády vráželi do jeho zvířete a jemu

do nohou. Sano děkoval bohům za své železné chrániče holení. Zaútočil na jednoho z nepřátelských vojáků a srazil ho z koně. Vzápětí ho napadl jezdec s kopím. Sano odrazil jeho zbraň mečem. Útočník ztratil rovnováhu a s mohutným šplouchnutím se zřítíl do jezera. Ozval se jásot a potlesk.

Diváci byli usazení na tribunách postavených kolem umělého jezírka nebo se na hradbách vykláněli z oken krytých chodeb obklopujících cvičiště bojových umění edského hradu. Bylo znát, že se při sledování turnaje dobře baví.

Sano a všichni ostatní účastníci však věděli, že turnaje jsou téměř stejně nebezpečné jako skutečné bitvy. Vždy docházelo ke zraněním a občas někdo dokonce přišel o život. To se divákům líbilo ze všeho nejvíce. Byla to ta nejnapínavější část hry, která budila největší vzrušení.

Jezero se plnilo muži sraženými ze sedel. Zuřivě plavali ve snaze dostat se z dosahu koňských kopyt. Ozývaly se nepředstírané výkřiky bolesti po úderech zasazovaných sice tupými, nicméně těžkými dřevěnými zbraněmi. Sano dostal zásah do ramene a věděl, že zítra bude mít ohromnou modřinu. Jak tak odrážel protivníkovy údery, říkal si, jestli ve svých třiačtyřiceti už náhodou není na takové turnaje příliš starý. Bylo však jeho povinností se jich účastnit tak dlouho, dokud toho bude schopen.

„Dost!“ ozval se pronikavý, ostrý hlas.

Bitva okamžitě ustala. Muži přitáhli koním otěže a ztuhli, jako by se proměnili v kámen. Sano zůstal sedět s mečem zkříženým se zbraní protivníka. Bojovníci v jezeře šlapali na místě vodu. Čepele ustrnuly ve vzduchu, zastavené v okamžiku chystaného úderu.

„Zůstaňte jak jste!“ zavolal šógun z pavilonu postaveného na vyvýšenině na jednom konci jezera.

Zarachotil hrom a ze zamlžené šedivé letní oblohy začalo poprchávat, ale nikdo se neodvážil hnout.

Tokugawa Cunajoši, nejvyšší diktátor Japonska, klečel u stolu s rozloženými papíry, inkoustovými kameny a nádobkami, ve kterých měl štětce a vodu. Přes hedvábné roucho si přetá-

hl černý kabátec a na hlavě mu seděl válcovitý černý klobouk symbolizující jeho postavení. Vrhla letmé pohledy na bitevní scénu, aby se ji pak rychlým pohybem štětce pokusil zachytit. Jako obdivovatel všech forem umění se pokoušel i o malbu a k jeho oblíbeným tématům patřily právě jezdecké scény. Sano jeho obrazy viděl a nepokládal je za špatné; podle jeho názoru byly rozhodně lepší než šógunova vláda nad Japonskem.

„To stačí,“ vykřikl šógun. „Pokračujte!“

Bitva znovu vzplála se zvýšeným zaujetím. Vojáci se oháněli meči, čepele na sebe hlučně narážely a další jezdci padali z koní. Tentokrát se Sano nesoustředil ani tak na vybroušenou techniku bojových umění, jako na to, aby se v téhle umělé šarvátce nedočkal absurdní náhodné smrti. Musel však uznat, že turnaje jsou docela zábavné a slouží i důležitějším účelům než pouhé kratochvíli jejich nejvyššího pána.

Edo, hlavní město tokugawského šógunátu, mělo přes milion obyvatel a z toho asi sto tisíc samurajů. To znamenalo, že až příliš mnoho ozbrojeného lidu nemělo v době míru, která až na menší přerušení trvala již téměř celé století, téměř nic na práci. Od chvíle, kdy pán Macudaira před sedmi lety porazil svého soka, bývalého komořího Janagisawu Jošijasua, nedošlo ani k jediné bitvě. Mezi pánem Macudairou a současným komořím Sanem sice vypukl lýtý spor, avšak loni na jaře skončil rituální sebevraždou, pán Macudaira spáchal *seppuku*. Samurajové bez práce už začínali být neklidní.

Turnaje je tedy nejen zaměstnávaly a umožňovaly jim zdokonalit se v upadajícím bojovém umění, ale současně je zbavovaly přebytečné energie, kterou by si jinak mohli vybíjet ve rvačkách, osnovat povstání a vyvolávat různé potíže.

Zazvonil zvon, který signalizoval konec bitvy, a Sano si s úlevou pomyslel, že se ozval v pravý čas. Obrátil se k souši a také jeho muži odjeli, doplávali nebo se nějak doploužili na jednu stranu jezera, zatímco armáda protivníka se stáhla na protější břeh. Sudí spočítal vojáky, kteří nespádli do vody a pak prohlásil: „Vítězem je vojsko číslo jedna!“

Sanovi muži propukli v jásot a hlasitě je pozdravovali i diváci. Porážená strana nesouhlasně reptala. Sano pobídl svého koně na břeh a pak seskočil ze sedla. Uklouzl přitom v bahně a byl by upadl, kdyby ho něčí silná paže nezachytila. Otočil se, aby viděl, kdo mu přispěl na pomoc. Byl to vysoký samuraj v černé vyztužené tunice s červeným šňěrováním. Sejmul si přilbu a Sano spatřil pohlednou tvář Janagisawy, svého někdejšího zapřísáhlého nepřítele.

„Děkuji,“ uklonil se Sano.

„Bylo mi potěšením,“ odpověděl Janagisawa.

Jejich vzájemná zášť se táhla léta. Když Sano před dvanácti lety vstoupil do šógunových služeb, zastával Janagisawa úřad komořího. Sano pokládal za soka a ze všech sil se snažil jej zničit. Vyšetřování jedné vraždy, při němž byli donuceni ke spolupráci, mezi nimi nastolilo příměří, a později byl Janagisawa tak zaměstnán konfliktem s pánem Macudairou, že Sanovi nevěnoval velkou pozornost. Pán Macudaira ve střetu zvítězil a svůj triumf dovršil tím, že Janagisawu poslal do vyhnanství na ostrov Hačijó. Janagisawovi se však podařilo uprchnout a proniknout tajně do Eda, kde tahal za nitky v pozadí. Sano i pána Macudairu připravoval o spojení, nepoznán je neúnavně štvál proti sobě a nakonec se stal příčinou konečného pádu pána Macudairy. Loňského jara však Sano mistrnou lstí Janagisawu přece jen vylákal z úkrytu. A právě ve chvíli, kdy pán Macudaira sešel ze světa vlastní rukou, Janagisawa se dočkal triumfálního návratu.

Po smrti pána Macudairy nepřátelství mezi Sanem a Janagisawou vzplálo nanovo. Provedli si navzájem neodpuštělné věci a Sano očekával, že ho Janagisawa z touhy po pomstě opět začne nevybíravě napadat, a připravoval se na největší boj svého života.

Vůbec nic se však nestalo.

A ještě ke všemu se teď na něho Janagisawa usmíval právě tak jako v době, kdy znovu vstoupil na politickou scénu. Uhladil si vlasy, které mu od chvíle, kdy si vyholil hlavu, aby se po útěku z vyhnanství mohl vydávat za mnicha, už dorostly. Byly sice ješ-

tě moc krátké na to, aby si z nich mohl splést obvyklý samurajský copánek, ale husté, lesklé a černé, a přestože byli se Sanem vrstevníci, Sano už na rozdíl od něj začínal šedivět.

„Bojoval jste dobře,“ pochválil ho Janagisawa.

Sano se pokoušel zachytit v jeho tónu náznak nepřátelství, ale nic takového nezaslechl. „Vy také,“ odvětil tedy zdvořile.

Janagisawa se zasmál. „Pěkně jsme těm ubožákům natloukli.“

Od svého návratu k moci proti Sanovi ani jedenkrát nepozvedl ruku. Už přes rok spolu žili v míru, což by Sano nikdy dříve nepokládal za možné. Přesto si byl téměř jistý, že je to jen klamné ticho před bouří, po kterém musí znovu přijít smrtící léčky a úklady o život. Jejich dosavadní příjemný přátelský vztah mu připadal stejně nepatřičný, jako kdyby o půlnoci svítilo slunce.

Oba pak s Janagisawou zaujali místa v čele svých hlučných a jásajících vojáků. Sudí jim oznámil: „Vaše mužstvo vyhrálo hlavní cenu za jízdní boj ve vodě – soudek nejlepšího saké pro každého muže. Musím vás rovněž pochválit za výtečné velení bitvě.“

„Není dobré, že teď stojíme na stejné straně?“ nadhodil Janagisawa.

„To jistě je,“ odpověděl Sano s větším nadšením, než cítil.

Byl si naprosto jistý, že Janagisawa něco chystá.

Věděli to i jiní. Sano zaslechl, jak jejich kolegové v *bakufu* spekulují, co asi proti němu Janagisawa kuje, a sázeli se, kdy učiní první tah.

Šógun se spěšně vydal k nim. Byl vysoký, útlý a vypadal o deset let starší než na svých pětapadesát. Sloužící mu přidržoval nad hlavou deštník, aby ho chránil před mrholením. „Ahh, Sano-sane, Janagisawa-sane!“ vykřikl. Jeho ochablé aristokratické rysy oživil úsměv. „Blahopřeji vám, ahh, k vítězství!“

Sano i Janagisawa se uklonili a skromně se bránili chvále. Janagisawa se kupodivu nepokusil přivlastnit si veškeré zásluhy nebo Sana před šógunem shazovat, jak by dozajista udělal v minulosti. Sano přesto radikálně proměně jeho chování nedůvěřoval.

„Je z vás dobrá dvojice,“ liboval si šógun. „Myslím, že jsem, ahh, učinil správné rozhodnutí, když jsem vás oba jmenoval svými komořími.“

O úřad komořího, druhého nejmocnějšího muže po šógunovi, se z vladařova rozhodnutí vskutku dělili. Zprvu tento post zastával Janagisawa, ale když musel odejít do vyhnanství, byl místo něj komořím jmenován Sano. Jakmile se však Janagisawa vrátil, automaticky očekával, že obdrží zpět i svoje místo, jenže Sano byl připravený o ně bojovat. Šógun, který byl jako vždy nejistý a na vážkách, nebyl schopen se rozhodnout, komu z nich dává přednost, koho by na místě komořího viděl raději. Učinil proto zatím nevídané rozhodnutí a nakázal, že se o úřad musejí podělit.

Dva muži, jejichž nepřátelství mohlo způsobit pád vlády a doslova roztrhat Japonsko na kusy.

Někteří potají říkali, že je to nejláhovější rozhodnutí, jaké kdy tento diktátor, který neprosul zrovna moudrostí, učinil. Nikdo nevěřil, že by to mezi Sanem a Janagisawou mohlo být jen jediný den vydržet bez konfliktu. Proti všem očekáváním však zatím všechno fungovalo.

Sano očekával, že Janagisawa se postaví proti všem jeho rozhodnutím, bude ho očerňovat u šóguna, pokusí se obrátit proti němu všechny vlivné lidi ve vládě a z úřadu komořího jej vyštvat. K jeho úžasu s ním však Janagisawa plně spolupracoval. V ohromující shodě společně dohlíželi na hladký chod obrovské složité mašinerie *bakufu*, japonské vojenské vlády, a dosahovali v tom nečekaných úspěchů.

Janagisawa pozvedl obočí. „Jen si představte, kolik dobrého jsme mohli za ta léta vykonat, kdybychom pracovali společně.“

Místo aby ses snažil mě zabít, zatímco já se musel bránit, abych vydržel naživu, pomyslel si Sano hořce. „Dvě hlavy jsou lepší než jedna,“ odpověděl však hlasitě.

„To ano,“ souhlasil šógun spokojeně.

Protože nesnášel otevřené spory a měl z nich hrůzu, byl rád, že vidí, jak dobře spolu jeho dva největší oblíbenci vycházejí.

Nevěděl, že bývali nepřátelé, že se pokoušeli strhnout vládu každý na svoji stranu, což se rovnalo velezradě. Jakkoli to bylo neuvěřitelné, žil v naprosté nevědomosti ohledně všeho, co se kolem něj odehrávalo, a Sano s Janagisawou uzavřeli nevyslovenou dohodu, že se postarají, aby to tak nadále také zůstalo.

Sano sice často choval podezření, že šógun ve skutečnosti pravdu zná, ale kdyby to dal najevo, musel by začít jednat, a na to zkrátka neměl žaludek.

„Nu, zábavu máme za sebou,“ prohlásil Janagisawa. „Nastal čas vrátit se k práci, ctihodný komoří Sano.“

„Souhlasím, ctihodný komoří Janagisawo,“ přikývl Sano.

Přestože ve slovech jeho bývalého nepřítele se nechvěl ani náznak hrozby, nemohl si pomoci, aby nepátral po skrytých významech. Věděl, že hra mezi ním a Janagisawou pokračuje a že on je tu ve vážné nevýhodě.

Sanovým špehům se totiž nepodařilo vypátrat ani sebemenší náznak, co proti němu Janagisawa chystá. Všechno vypadalo, jako by se někdejší sok rozhodl, že bude lepší spojit se Sanem síly a neriskovat znovu krk ve vzájemných bojích. Svým spojencům mezi nejvyššími úředníky a *daimjóy* – feudálními pány, kteří vládli japonským provinciím – Janagisawa údajně sdělil, že se Sanem už nehodlá znovu bojovat. A dokonce se už ani nepokoušel přetáhnout na svoji stranu Sanovy spojence.

Zkrátka změnil pravidla hry, jenže Sano nevěděl jak. Cítil se jako slepý samuraj ženoucí se do bitvy. Mohl jen čekat jako nehybný terč.

Diváci se rozešli a stejně tak zmáčení vojáci, aby popili, oslavili vítězství, postěžovali si nebo se vykoukali. Štolbové si vzali na starost koně. Šógun nastoupil do svých krytých nosítek a jeho nosiči s ním vyrazili k paláci. Janagisawa se zahleděl kamsi za Sanova záda a pak pronesl: „Myslím, že je tu někdo, komu byste měl věnovat pozornost.“

Sano se otočil. Asi třicet kroků od něho čekal u tribuny osamocený postarší samuraj a díval se na něho. Jakmile ho Sano poznal, trhl sebou. Do srdce se mu vkradl chladný stín strachu.

Sano zůstal nehybně stát, když samuraj zamířil přes cvičiště k němu. Vše ostatní ustoupilo na okraj jeho pozornosti. Měl pocit, jako by byli na rozbláceném, zdupaném poli sami. Potlačil nerozumnou touhu tasit meč. Stejně měl dnes jen dřevěný, a navíc tohle neměl být souboj.

Nebo snad ano?

Samuraj se zastavil několik kroků před Sanem. Mohlo mu být tak pětadesát, měl hubenou, ale vypracovanou postavu a držel se zpříma. Na hlavě měl kovovou přilbu a koženou ochrannou tuniku s vytlačeným tokugawským erbem, listy proskurníku, na náprsním plátu navlečeném přes hedvábné roucho. Kalhoty byly tmavošedě a černě pruhované. Znak na přilbě dával znát, že má vysokou vojenskou hodnost. Čelo mu brázdila spousta vrásek, jako by je tam vyrylo stálé zachmuření. Semknuté rty byly ostré a tvrdé.

„Přeji dobrý den,“ pozdravil s úklonou. „Dovolte mi, abych se představil.“ Jeho hluboký hlas byl lehce roztřesený stářím a ozýval se v něm zvláštní nepříjemný tón. „Jsem Kumazawa Hirojuki.“

„Já vím,“ odpověděl Sano.

Nikdy se s plukovníkem Kumazawou nesetkal osobně, nikdy spolu nemluvili. Sledoval však tohoto muže zpovzdálí a věděl o něm všechno, co mu mohly oficiální vládní záznamy a jeho špehové prozradit. Na Sanově psacím stole ležela složka o celém klanu Kumazawů. Sano ji sestavil po vyšetření jedné vraždy, která kromě pachatele odhalila i skrytou pravdu o jeho vlastním původu.

Jeho rodiče mu vždycky tvrdili, že matka pochází z neurozené rolnické rodiny. Teprve loni na jaře, kdy byla obviněna ze zločinu, k němuž došlo dobách jejího mládí, se Sano dověděl pravdu: pocházela z vysoce postavené rodiny tokugawských vazalů. Vydělili jí kvůli prohřešku, kterého se jako velmi mladá dívka dopustila, a potom už je nikdy nespátřila.

Sano nyní cítil, jak mu krev začíná vřít hněvem. Pán Kumazawa byl hlavou klanu, který se zachoval tak krutě k jeho matce.

„Víte ale vy, kdo jsem já?“ otázal se ho zostra Sano.

Plukovník Kumazawa však nepředstíral, že nepochopil, na co se ho táže. Ale ani neodpověděl podle očekávání, že každý přece zná proslulého komořího Sana. „Ano, vím,“ řekl. „Jste syn mé mladší sestry Ecuko.“ Pronesl to tak, že se zdálo, jako by ta slova jeho v ústech chutnala odporně. „To z vás dělá mého synovce.“

Tím se Sanovo podezření potvrdilo: přestože o svém příbuzenství s Kumazawy dlouho neměl zdání, oni si dobře uvědomovali, že v jeho žilách koluje jejich krev. Celá léta museli Sanovu matku i jeho samého sledovat stejně jako jeho kariéru.

Plamen hněvu v Sanovi šlehal stále výš. Kumazawové ho špehovali, ale neuznali za vhodné s ním vstoupit do styku. To, že provinilou ženu by zavrhla a jejího syna nikdy neuznala každá urozená rodina, mu žádnou útěchu nepřinášelo. Uráželo ho, že s ním strýc jedná tak pohrdavě. Zmítaly jím i další neočekávané emoce.

Od chvíle, kdy se dověděl o nových příbuzných, měl v úmys-

lu se s nimi setkat, ale neustále to odkládal. Měl spoustu práce s vedením vlády a udílením rad šógunovi. Jednoduše řečeno, neměl na nic takového čas. Nebo se na nedostatek času aspoň vymlouval. Tajně se však kochal představami, jak dá strýce pozvat do svého domu, aby na něho udělal dojem a předvedl mu, jak skvěle si vede bez jakékoli pomoci od jeho klanu. Současně se za to fantazírování styděl, protože věděl, že je to dětinské. Nyní ale stál strýci tváří v tvář, promočený a špinavý, zmazaný koňským trusem. Cítil se spíš jako vyvrženec než druhý nej-mocnější muž po šógunovi.

„Nepředpokládám, že jste mě vyhledal jen proto, abyste se poptal po mé matce,“ pronesl tím nechladnějším a nejformálnějším tónem, jakého byl schopen.

„Ne,“ odvětil stejně ledově plukovník Kumazawa. „Ale přesto se zeptám. Jak se jí vede?“

„Docela dobře,“ odpověděl Sano a v duchu dodal: *Jen do-zajista ne díky vám.* „Před jedenácti lety mi zemřel otec a ona ovdověla.“ *Můj otec rónin, nízko postavený samuraj bez pána, kterého si na rozkaz vaší rodiny musela z donucení vzít, abyste se jí zbavili.* „Loni se ale znovu provdala.“ *Za muže, s nímž měla v mládí nedovolený poměr, za toho, kvůli němuž ji váš klan vy-štvál a vydědil.* „Žije teď se svým manželem v Jamatu.“

Vyšetřování dávné vraždy svedlo Sanovu matku po letech s bývalým mnichem, do něhož se jako mladá dívka nesmírně za-milovala. A protože ho nikdy milovat nepřestala, ráda se vzdala svého domova a starého života v Edu a odstěhovala se s ním na vesnici.

„Tak jsem to také slyšel,“ potvrdil plukovník Kumazawa. „Já ovšem za to, co se vaší matce stalo, nenesu žádnou odpověd-nost.“

Sano byl šťasten, že po letech potupy a trápení, které jí její rodina způsobila, konečně našla štěstí, ale zanechala ho tu s ne-dokončenou záležitostí.

„Lépe řečeno, nenesete snad přímou odpovědnost,“ odsekl. Plukovník Kumazawa se zamračil a vrásky na jeho čele se při

Sanově nepřátelském tónu prohloubily. „Ecuko vydědil můj otec,“ ohradil se. „Když zemřel a hlavou klanu jsem se stal já, ctil jsem jen jeho přání. Kdybyste byl na mém místě, také byste neměl jinou volbu a učinil totéž.“

Sano si ale nemyslel, že jenom kvůli tradicím by byl tak neoblomný. Věděl, že je nerozumné trápit se něčím, k čemu došlo před mnoha lety a co jeho matka svým příbuzným už odpustila. Přesto cítil, že ho pán Kumazawa osobně ranil. Měl zvláštní pocit, že se již někdy setkali, přestože věděl, že tomu tak není.

„Takže jste dodržoval klanový zákaz stýkat se s mojí matkou, který se vztahoval i na mě,“ poznamenal. „Proč ho teď porušujete?“

Plukovník Kumazawa odpověděl váhavě, jako kdyby v něm něco svářilo s tradicí a rodovou povinností. „Protože od vás potřebuji laskavost,“ ucedil potom neochotně.

„Ach tak,“ podotkl Sano. „To mě mohlo napadnout.“ Od chvíle, co se stal komořím, čekaly ve frontě před jeho dveřmi davy prosebníků.

Hleděl na svého strýce s odporem.

„Máte dojem, že se mi líbí škemrat u vás, syna mé zneuctěné sestry?“ zasykl zlostně plukovník Kumazawa. „Domníváte se snad, že po vás něco žádám?“

„Ne?“ utrl se na něj Sano. „V tom případě vás ušetřím trápení.“

Otočil se a vykročil k bráně v hradbách, jež se táhly kolem cvičiště bojových umění. Za branou se nacházel šógunův palác, úřednická čtvrt a Sanovo rozlehlé sídlo, rezidence komořího – kultivovaný svět, v němž se mu podařilo získat místo. Vlastně ho ani nezajímalo, co od něho strýc chtěl. Jistě to byly buď peníze, nebo povýšení či dobré místo pro přítele nebo příbuzného. Jako vždy.

„Počkejte. Stůjte!“ zavolal za ním Kumazawa.

Zlost se z jeho hlasu vytratila a místo ní se v něm chvěla prosba, která Sanovy kroky zastavila. „Dovedu pochopit, proč mě nemáte rád a proč mi nechcete pomoci,“ řekl plukovník Kuma-

zawa. „Ale laskavost, o kterou vás chci požádat, není v můj prospěch. Týká se někoho, kdo neměl s tím, co se stalo vaší matce, nic společného, někoho, kdo nikdy neublížil ani vám, ani nikomu jinému. Někoho, kdo je ve vážném ohrožení.“

Tato slova Sana zaujala. Jeho svědomí a čest mu nedovolily odvrátit se od nevinného člověka v nebezpečí. Otočil se tedy ke svému strýci a stručně se otázal: „O koho jde?“

Strohý výraz plukovníka Kumazawy ztvrdl ještě víc, jak se ze všech sil snažil udržet emoce pod kontrolou. „O moji dceru.“ Sanovi bylo známo, že Kumazawa má dva syny a tři dcery, Sanovy bratrance a sestřenice. Nikoho z nich Sano nikdy neviděl.

„Jmenuje se Čijo,“ pokračoval plukovník Kumazawa. „Je moje nejmladší.“

„Jaké nebezpečí jí hrozí?“ Její jméno si Sano pamatoval ze spisu. Bylo jí třiatřicet a byla manželkou jednoho armádního kapitána, syna bohatého a mocného *daimjó*a. Vdávala se velmi pozdě, až v sedmadvaceti letech. Informátoři Sanovi donesli, že je otcovou oblíbenkyní, takže kolem jejího sňatku dělal úmyslné průtahy, aby si ji co nejdéle udržel doma a našel jí nejlepšího manžela.

„Je nezvěstná,“ vydechl plukovník.

Sano si vzpomněl na strašnou zimu toho roku, kdy byl unesen jeho syn, a jak se s Reiko trápili, protože nevěděli, co se s jejich milovaným Masahirem stalo, a obávali se nejhoršího. Jeho averze ke strýci se pomalu začínala hroutit.

„Vím, že vás Čijo nijak nemusí zajímat, ale přesto vás prosím, abyste mě vyslechl,“ pronesl plukovník Kumazawa hlasem, v němž se mísila nucená pokora se způsoby muže, který není zvyklý o nic prosit.

„To mohu,“ připustil Sano. Vyslechnout ho každopádně může, přinejmenším tím je svému strýci povinen.

„Čijo zmizela předevčírem. Šla do svatyně Awašima.“ Zjevně se mu ulevilo, že mu Sano dal příležitost, ale současně bylo znát, jak se mu hnusí role prosebníka. „Minulý měsíc porodila. Chlapce,“ vysvětlil plukovník Kumazawa. Bylo zvykem, že mat-

ky braly novorozeňata do svatyní, kde se jim dostalo požehnání. „Šla tam se svými sloužícími. V chrámu se tísnil obrovský dav. Najednou jim zmizela...”

Plukovník Kumazawa rozhodil rukama. „Byla pryč.“ Jeho ztuhlou tváří se mihla úzkost.

Kdykoli si Sano vzpomněl na večer, kdy zmizel jeho syn – rovněž z oslavy ve svatyni, – pokaždé se zachvěl. „Co se stalo s dítětem?”

„Našli ho ležet před svatyní. Tomu se díky bohům nestalo nic,” odpověděl plukovník Kumazawa. Mou dceru ale její strážníci nenašli. Vrátili se domů a řekli jejímu manželovi, co se přihodilo. Ten o tom zpravil mě. Shromáždili jsme, kolik vojáků jsme jen mohli, a poslali je pátrat po Čijo. Stále ještě ji hledají, ale dosud nenarazili na jedinou stopu. Jako by se rozplynula v povětrí.“

Sano věděl, že jeho strýc velel tokugawské vojenské pevnosti nedaleko Eda a také pod Čijovým manželem muselo sloužit mnoho vojáků, ale město bylo příliš veliké, aby se dalo důkladně prohledat. „Nahlásil jste její zmizení policii?”

„Samozřejmě, šel jsem rovnou na jejich velitelství. Sepsali zprávu a řekli, že to vedou v patrnosti.“ Plukovník Kumazawa si pohrdavě odfrkl. „To prý je všechno, co mohou udělat.“ Sano ale věděl, že policie má plné ruce práce s udržováním pořádku ve městě. Nemohou všeho nechat a začít pátrat po jediné ženě, i kdyby byl její otec váženým tokugawským důstojníkem. Ani hodnost plukovníka na to nebyla dost vysoká.

„Nemohla Čijo utéct z domova ze své vlastní vůle?” chtěl vědět Sano.

„To nepřichází v úvahu. Beze slova vysvětlení by manžela a děti nikdy neopustila.“

„Zřejmě se tedy domníváte, že byla unesena,” pokračoval v dotazování Sano.

„Co jiného by mě mohlo napadnout?” Sarkasmem plukovníka Kumazawy probleskly obavy. „Lidé přece jen tak nemizí z povrchu země.“

„Napadá vás někdo, kdo by mohl mít zájem jí ublížit?“

„Nikdo. Je to hodná, slušná a neškodná žena.“

„Vy nějaké nepřátele máte?“ zajímal se Sano.

„Každý člověk na světě, zvláště když zastává jisté postavení, má nějaké nepřátele,“ odpověděl plukovník Kumazawa. „Právě vy byste o tom měl něco vědět. Mluvil jsem s několika muži, kteří ke mně chovají zášť, ale všichni trvali na tom, že se zmizením mé dcery nemají nic společného. Myslím, že mluvili pravdu. Tvářili se, jako bych zešílel,“ dodal nevrle.

„Nedostal jste žádný dopis se žádostí o výkupné?“

„Nic takového,“ odvětil plukovník Kumazawa. „Jsem s rozumem v koncích. Vy máte pověst vynikajícího vyšetřovatele. Proto jsem přišel za vámi – abyste mi pomohl najít dceru.“

Sano ho nedokázal odmítnout, protože záchrana ženy, která se ocitla v nebezpečí, mu připadala důležitá. Jeho syn Masahiro nebyl jediným členem rodiny, který se stal obětí únosu. Také jeho ženu Reiko před sedmi lety unesli. Kdyby se ji bylo Sanovi tenkrát nepodařilo zachránit, přišel by o manželku a Masahiro o matku. Proto nemohl odepřít pomoc žádné rodině, která se ocitla v podobné nebezpečné situaci.

„Nic mi nedlužíte,“ připustil plukovník Kumazawa. „Jste za-
hořklý kvůli tomu, co se stalo v minulosti. Ale to nemá s Čijo
nic společného. Když moji rodiče vyhnali vaši matku, nebyla
ještě vůbec na světě. Do rozhodnutí, že se k vám náš klan nikdy
nebude znát, neměla co mluvit. Pomozte kvůli ní, ne kvůli mně.
Chcete, abych vás prosil? Udělám to. Udělám cokoli, abych za-
chránil svou dceru!“ Plukovník Kumazawa těžce klesl na kole-
na, jako by mu někdo přesekl šlachy. Osamocený na rozblácené
půdě vypadal jako velitel, který prohrál bitvu a teď musí vlastní
rukou skoncovat se životem, aby nežil v hanbě. Sundal si prilbu.
Vlhký vítr mu čechral pár šedivých vlasů, které se uvolnily z co-
pánku. Vypadal najednou tak lidsky, zranitelně. Zíral na Sana
a oči mu přetékały prosbou a ponížením. Sano se kdysi utěšoval
představami, jak svého strýce donutí, aby před ním padl na ko-
lena a kál se za to, že nezrušil rozhodnutí svého otce a dál trval

na styku jeho matky s rodinou. Teď však žádné zadostiučinění necítil. Jediné, co v něm tento těžce zkoušený muž vzbuzoval, byl soucit.

„Tak dobře,“ svolil nakonec. „Jsem vám k službám.“

Přál si dostat možnost poznat svůj nově nalezený klan a ta se mu nyní naskytla. Doufal také, že se mu podaří vymocit smíření a setkání své matky s její rodinou, protože věděl, že po tom nikdy nepřestala toužit.

Plukovník Kumazawa sklonil hlavu. „Nastotísíkrát děkuji.“ Znělo v tom ale víc nelibosti než úlevy. Jako by on prokazoval laskavost Sanovi. A přestože Sano chápal, že jeho strýc právě ztratil tvář, což je pro hrdého samuraje bolestná rána, urazilo ho, že s ním jedná s takovým nedostatkem respektu či uznání. Co jiného však mohl očekávat?

„Ještě mi neděkujte,“ odvětil. Nikdo přece nemůže zaručit, že je Čijo stále ještě naživu. Je pryč už dva dny a za tu dobu mohlo dojít k nejhoršímu. „Nic neslibuji.“

Mrtvola mladého samuraje ležela v kosatcích a rákosí vedle rybníčku, jehož hladina byla pokryta zelenými vodními řasami. Kimono na hrudi měl zakrvácené. Mezi jeho zavřenýma očima přistál komár. Vymrštil ruku a zaplácl ho.

„Nehýbejte se!“ vykřikl Masahiro, syn komořího Sana, který stál za nedalekým stromem. Bylo mu téměř deset let, měl na sobě kimono, kabátec a kalhoty, a u pasu mu visely dva malé meče. Nesmírně se podobal otci. Nad obočím měl svázaný pramen vlasů, což bylo u mladých samurajů, kteří ještě nedosáhli mužného věku, zvykem. „Máte být mrtvý!“

„Promiňte, mladý pane, ale ten hmyz mě hrozně žere,“ odpověděl samuraj omluvným tónem. „Jak dlouho tady ještě budu muset ležet?“ Chlapec se po špičkách přikradl až k němu. „Dokud nenajdu vaši mrtvolu.“

Z velkého domu, mezi jehož křídly se rozkládala zahrada, vyšla na terasu paní Reiko. V zeleném letním kimonu z hedvábí se vzorem z vážek a vodních lilií jí to moc slušelo. Její vysoko vyčesané vlasy držely lakované hřebeny. „Co se děje?“ zavolala.

„Hraju si na detektiva,“ odpověděl Masahiro. „Poručík Tanuma je obětí vraždy.“

Už zase!“ vzdychla si Reiko.

Nevěděla, co si má o synových hrách myslet. Na jedné straně byla pyšná na jeho chytrost a představivost. Většina chlapců jeho věku si hrála jenom s míčem nebo na vojáky. Na druhé straně jí jeho zaujetí násilnou smrtí dělalo starosti. Za svůj krátký život už viděl příliš mnoho mrtvých a jednou dokonce v sebeobraně sám zabíjel. Reiko se Sanem to přičítali životu v srdci politických zmatků a svému zvyku volně rozprávět o vraždách, které společně vyšetřovali. Domnívali se, že Masahiro je ještě malý a nechápe, o čem hovoří, jenomže v tom se mýlili.

Masahiro předstíral, že nevědomky na poručíka Tanumu šlápl. „Co to je?“ vykřikl a rozesmál se. „Podívejme, nějaká mrtvola!“

Reiko nevěděla, zda má být ráda, že po tom všem, co prožil, má ještě veselou mysl, nebo se má bát, že se po svých špatných zkušenostech stal naprosto bezcitným, či se má hrozit nad tím, jakými ďábelskými hrami to dítě tráví volný čas.

„Co je ta červená barva na šatech poručíka Tanumy?“ zeptala se s nadějí, že to přece jenom snad není skutečná krev.

„Inkoust,“ odpověděl Masahiro.

„Neměl bys poručíka Tanumu nutit, aby si s tebou hrál,“ vytkla mu Reiko. „Není to jeho práce.“

Tanuma byl její hlavní osobní strážce, kdykoli opustila rezidenci.

„Mně to nevadí,“ ozval se poručík. Tento přátelský, vážný mladík nahradil Reičina oblíbence, poručíka Asukaie, který loni zahynul při plnění svých povinností. Reiko tento hezký, zdvořilý a odvážný mladý muž, který ji několikrát zachránil život, dosud nepřestal chybět. Tanuma se však snažil ze všech sil. „Udělám cokoli, abych mladého pána pobavil,“ prohlašoval.

„Jen mi ho přitom úplně nezkazte,“ protestovala Reiko.

Masahiro cosi hledal v rákosí. „Kde je vražedná zbraň? Vždyt jsem ji sem dával.“

Za záhonem květin se ozvalo chichotání. Schovávala se tam

dvouletá Masahirova sestra Akiko. V ruce držela dýku s červeně zbarvenou čepelí.

„No tohle! Tys ji ukradla!“ obořil se na ni Masahiro. „Dej mi to!“ Rozběhl se k děvčátku, které se dalo na útěk. „Stůj, ty zlodějko!“

Snažil se ji dohonit, zatímco Akiko se smíchem mávala dýkou a na svých krátkých nožkách utíkala, až za ní copánky i růžové kimono jen vlály. Byla šťastná, že upoutala pozornost staršího bratra, kterého zbožňovala, ale který byl stále zaměstnán něčím jiným, než aby si s ní hrál. Reiko zděšeně zalapala po dechu.

„To je opravdová dýka! Masahiro, přece víš, že nemáš nechávat zbraně nikde, kde se k nim může dostat tvá sestra. Vždyť si může ublížit!“ vykřikla Reiko a zapojila se do honičky. Když konečně dcerku dohnala, sotva popadala dech, byla zpocená a účes měla rozcuchaný větrem. Odebrala holčičce nůž a prohlásila: „A je po hře.“

Poručík Tanuma vstal, uklonil se a urychleně zmizel.

„Ale mamí –“ začal Masahiro.

„Nemáš se náhodou učit?“ nenechala ho domluvit Reiko.

„Už jsem se všechno naučil.“

„Tak se jdi tedy cvičit v bojových uměních.“

„Už mám odcvičeno.“

„Nemůžeš si tedy hrát na něco jiného, v čem nebudou žádné nebezpečné zbraně a vraždy?“

„Můžu, ale tohle je zábavnější,“ zahučel Masahiro. A když se s Akiko v patách vydal k domu, ještě rozlítostněně dodal: „Už je to hrozně dlouho, kdy se tady u nás stalo něco zábavného.“

Bylo tomu něco přes rok, pomyslela si Reiko, kdy smrt pána Macudairy ukončila politické sváry, které ohrožovaly její rodinu. Mimoděk se zachvěla, když si připomněla tu hroznou dobu, během níž s dětmi žila v neustálém stavu obležení, jako vězni ve vlastním domě, neustále střežení a v nebezpečí. K poslednímu útoku si pán Macudaira najal placené zabijáky, kteří se na jeho rozkaz vetřeli mezi personál jejich domu. Reiko i děti tehdy jen o vlasek unikly smrti. Stále ještě z toho měla děsivé noční můry. Po těch dnech se jí

tedy nestýskalo ani v nejmenším, a když teď viděla, že Masahiro to nazývá zábavou a na co si hraje, naplnilo ji to znepokojením.

Musela si připomínat, že Masahiro je ještě příliš malý, aby si uvědomoval, o jak vážné věci se jedná. Děti, zvláště silní a stateční chlapci jako její syn, vždycky věří, že jsou neporazitelné. A Masahiro úspěšně přežil v situacích, které by většina lidí pokládala za úděsné. Nebylo proto divu, že se v dobách klidu a míru nudil.

Dnes si však Reiko uvědomila, že to dítě má pravdu.

Ona sama byla zprvu za klid a mír vděčná. Byla ráda, že Janagisawa zřejmě nemá v úmyslu nadále intrikovat a útočit proti Sanovi. Jediné, co chtěla, bylo vychovávat své děti beze strachu a nemuset žít každý den v hrůze, že se jí Sano nevrátí domů živý. V posledním roce se hodně snažila být dobrou matkou i manželkou. Věnovala se domácnosti a ženským věcem, jako je třeba aranžování květin. Protože se politická situace uklidnila a vypadalo to, že Sano si své postavení po nějakou dobu udrží, přicházely stovky lidí, kteří si chtěli zajistit jeho přízeň. Významní muži posílali své manželky za Reiko, protože věděli, že má na komořího velký vliv. Ženy přiváděly své děti, aby si hrály s jejími. A Reiko zjišťovala, že některé její návštěvnice jsou hloupé a falešné, zatímco jiné chytré a inspirující.

Poznala nové přítelkyně a užívala si společenského života. Brzy však toho měla dost.

Když nyní stála sama v zahradě, její starý dobrodružný duch v ní ožil. Pohlédla na šedivá mračna, která v tomto mimořádně deštivém a vlhkém ročním období nikdy nemizela z oblohy. Listy stromů a keřů i tráva byly svěže zelené. Cítila vlhkost vzduchu a slyšela ptačí zpěv. Oceňovala krásu okolní přírody, ale kde je tu jaká výzva?

Běžný život urozených dam její třídy, to nebylo nic pro ni. Postrádala dny, kdy pomáhala jiným ženám z potíží a spolu se svým mužem řešila zločiny. Zhluboka se nadechla, jako kdyby chtěla zase dýchat to, co pro ni bylo přirozené jako vzduch – vzrušení a nebezpečí.

Toužila zapojit se do nového vyšetřování. Ale jak? A kdy?

Sano projel na koni severní branou edského hradu a vydal se ke svatyni, kde byla naposledy spatřena jeho sestřenice Čijo. Přestože se hlavní město už více než rok těšilo míru, před mohutnými, železem pobitými vraty stáli na stráží vojáci a další byli ve strážnici nad branou. A ještě jiní hlídkovali ve strážních vížkách. Politické nebo občanské nepokoje mohly vypuknout kdykoli. Sana doprovázel menší oddíl jeho osobní armády. Janagisawovi, který se ho snažil ukolébat a přimět k lehkomyšlnosti, aby ho o to snadněji mohl napadnout, totiž nevěřil ani v nejmenším.

Jeho hlavní tělesní strážci, detektivové Marume a Fukida usazení v sedlech svých koní, klusali po svažující se silnici vedle něho. Pod nimi se rozprostíraly šedivé tašky střech rozlehlého města, jehož nejvzdálenější části v kopcích mizely v mlhovém oparu a dešti. Svalnatý a veselý Marume se zhluboka nadechl vlhkého vzduchu a prohlásil: „Je dobré být zase venku. Sedět neustále zavřený na hradě jednoho ničí.“

„Je mi líto, že je vaše paní sestřenice nezvěstná, Sano-sane,

ale jsem rád, že máme nový případ," ozval se i Fukida, vážněji z obou detektivů.

Nebyli sami, kdo si užíval opětovného přívalu energie a vzrušení, Sano to potěšení se svými muži sdílel. Jízda na koni byla úlevou po dlouhém hrbení u psacího stolu, horách papíru vládních krizích. Byl to taky jeden z důvodů, proč se rozhodl, že pátrání povede sám, ačkoli kvůli tomu musel některé důležité záležitosti odložit.

„A teď vám něco řeknu," vykřikl Marume. „Tohle je poprvé, co nepracujeme pro šóguna.“

„Aspoň jednou nám nebude nad hlavami viset hrozba smrti," dodal Fukida.

„Díky bohům i za malé laskavosti," pousmál se Sano.

Všichni tři se pak rozesmáli hlasitě a užívali si neobvyklé svobody. Pod hladinou Sanovy dobré nálady však proudily temnější myšlenky.

S nezvěstnou je pokrevně spřízněn, přestože se s ní nikdy nesetkal. Nemůže si tedy dovolit přenechat její osud nikomu jinému, ani kdyby to byli nejdůvěryhodnější podřízení. Ale co, když ji nenajde? Nebo co když ji nalezne už mrtvou? Její otec by tak nejen ztratil dceru, manžel manželku a dvě děti matku, ale on sám by přišel o možnost seznámit se touto členkou své nově objevené rodiny.

„Má intuice mi napovídá, že vaši sestřenici najdeme," pravil optimisticky Marume.

„Tvá intuice od neustálého sezení a přecpávání pořádně ztloustla a zlenivěla," zaryl si do něj s vážným výrazem Fukida.

Marume za Sanovými zády kolegu citelně praštil do zad a zaprotestoval: „Mýlíš se, protože já náhodou vím, že tohle bude náš šťastný den. A i kdybychom ji nenašli, plukovník Kumazawa nás určitě popravít nedá.“

Sanovi však možnost, že plukovníka Kumazawu zklame, naháněla hrůzu. Nemělo by mu vůbec záležet na tom, co si o něm tenhle příbuzný, pro něhož až dosud neexistoval, myslí, ale přesto mu to lhostejné nebylo. Setkání se strýcem v něm znovu

probudilo pocity méněcennosti, o nichž se mylně domníval, že se jich zbavil už před lety. Ta krátká chvíle ve společnosti plukovníka Kumazawy ho znovu proměnila v nevýznamného syna chudého *rónina*, jímž kdysi býval. Jestliže Čijo nenajde, bude strýcovo nízké mínění o něm oprávněné. A přestože ten silnější a nezávislejší Sano si říkal, ať jde plukovník Kumazawa i se svými názory třeba ke všem podsvětním démonům, ve skutečnosti by ho to ranilo.

„Musí to být zvláštní, setkat se s příbuznými, když jste po většinu života vůbec nevěděl, že nějaké máte,“ zarozumoval Fukida.

„To si umíte jen těžko představit,“ pokýval Sano.

Chrám zasvěcený buddhistické bohyni milosrdenství a spásy Kannon v chrámovém okrsku Asakusa byl nejoblíbenějším v celém Edu. Cesta ke stejnojmenné čtvrti vedla po severní silnici Óšú Kaidó. Za městem se silnice táhla po širokém hliněném valu nad rýžovými poličky. V zelených polích bylo všude vidět rolníky, vodní buvoly a rozesté chýše. Vzduch čpěl výkaly z nočníků, které se používaly jako hnojivo. I v tomto vlhkém odpoledni v období dešťů však Sano a jeho lidé zjistili, že na silnici je hustý provoz.

V zástupu zde kráčela zpívající procesí náboženských poutníků s berlemi. S těžkými ranci se po silnici vlekli potulní mniši. Celé rodiny cestovaly do Asakusy, aby se jim dostalo požehnání. Proplétali se tu i samurajové na koních, což bylo výsadou jejich třídy, zatímco neurození šli pěšky. Všichni se ale nevydali na cestu proto, aby božstvu poděkovali nebo si od něho něco vyprosili.

Jednou musel Sano i se svým doprovodem zajet k samému kraji silnice, aby uvolnili cestu volskému potahu vrchovatě naloženému střešními taškami. Tyhle káry byly majetkem vlády, a byla to jediná kolová vozidla, která tokugawské zákony povolovaly. Byla tak omezena možnost přesunu zbraní a jiných věcí nutných k ozbrojeným konfliktům, což – alespoň teoreticky – mělo zabránit případnému povstání.

Také mnoho dalších lidí nemělo namířeno do Asakusy. Za svatyní se totiž rozkládala zákonem povolená zábavní čtvrť Jošiwara, jediné místo v Edu, kde se směla provozovat prostituce. Obchodníci v krytých nosítkách, skupiny pěších městských obyvatel a samurajové na koních, ti všichni mířili do jošiwarských nevěstinců. Zákon sice samurajům vstup do zábavní čtvrti zakazoval, ale přesto jich tam jezdily celé houfy. Jošiwara byla pro obchod v chrámové čtvrti dobrá. Muži cestující do Jošiwary se často zastavovali v chrámě, aby si odpočali, občerstvili se a pomodlili, a spojili tak světské s posvátným.

„Proč cestovala vaše sestřenice až do Asakusy?“ uvažoval nahlas Marume. „Jestli chtěla navštívit nějakou svatyni, mohla si přece vybrat jednu z těch ve městě.“

„Nedaleko od Asakusy je rodinné panství Kumazawů,“ vysvětlil mu Sano.

Jeho strýc byl pověřen střežením šógunových skladů rýže postavených u řeky východně od Asakusy. Velel rovněž vojákům, kteří ve čtvrti konali strážní službu. Dům Kumazawů byl rodinným sídlem, ve kterém vyrůstala Sanova matka, ale Sano ho ještě nikdy neviděl. Snad se mu to tedy podaří nyní.

Za hodinu se na zamlženém obzoru objevila Asakusa. Původně malé místo za městem, kde již od nejstarších dob stával chrám, se rozrostlo ve velké, prosperující předměstí. Kolem chrámu bohyně Kannon byla rozeseta skupina menších chrámů jako kuřata kolem kvočny. Nad střechami se zvedaly působné siluety pagod. Rýžová pole mizela a podél cesty se začaly objevovat domy. Brzy byla zástavba stejně hustá jako v kterémkoli jiném městě. Naháněči lákali zákazníky do obchodů, v nichž se prodávaly buddhistické modlitební korálky, vonné tyčinky, boty, vějíře, deštníky a všelico jiného – velmi laciná ukázka zboží prodávaného na velkém tržišti v chrámových prostorách. Balkony ozdobené rostlinami v květináčích chránily davy před počínajícím mrholením. Ulice se zužovaly. Sano a jeho muži už jeli v řadě za sebou, v čele s Marumem, který hledal bezpečný průjezd.

„Máte nějakou představu, co se vaši sestřenici mohlo stát?“ zeptal se Fukida jedoucí za Sanem.

„Jediné, co vím jistě, je, že Čijo buď v této čtvrti už není, nebo zde stále ještě je,“ odpověděl Sano. „Pokusíme se zjistit, která z těchto dvou možností platí.“ U jedné brány, která od sebe oddělovala dva bloky domů, sesedl z koně. Tyto brány byly ve všech městech běžné. Na noc se zavíraly, aby nikdo nemohl odcházet a přicházet a vyvolávat nepokoje, ve dne sloužily jako kontrolní stanoviště.

Marume se vrátil, aby se připojil k Sanovi a jeho vojákům. „Není tohle náhodou území, které váš strýc už prohledal?“

„Mohl něco přehlédnout,“ odpověděl Sano a pak se obrátil na strážného u brány. „Pátrám po jedné nezvěstné ženě,“ začal. Mladý strážce se právě bavil s prodávacem čaje, který zde odložil svou nádobu a zastavil se, aby si odpočinul.

Teď jeho kulatý obličej zbledl strachem. „Přísahám, že jsem ji neviděl!“ vykřikl. Padl na kolena, klaněl se a schoulený až k zemi ze sebe téměř plačtivým hlasem vyrazil: „Nic špatného jsem neudělal.“

„Když jste neudělal nic špatného, proč se tedy tak bojíte?“ zajímal se Sano.

Prodávač čaje, starší muž s drsnou, ale upřímnou a sebejistou tváří pouličního obchodníka, se vmísil do hovoru. „Kvůli jinému samuraji, který přijel se svými muži včera a taky se na tu zmizelou ženu vyptávali. On i jeho vojáci byli hrubí na každého, o kom si mysleli, že něco tají, nebo jim dost rychle neodpověděl.“ Sano užasl. „Kdo byl ten samuraj?“ chtěl vědět.

„To nevím. Neunavoval se představováním. Byl starý. Tady a tady měl hrozně hluboké vrásky.“ Čajovník si ukázal prstem na čelo a na obě tváře.

„Plukovník Kumazawa,“ prohlásil Sano ponuře.

Prodávač čaje pak ukázal na strážného. „Mého ubohého kamaráda pěkně zbili.“

„Vypadá to, že nám váš pan strýc cestu zrovna moc neuhladil,“ zabručel Marume.

„To ukazuje, jak zoufale se snažil najít dceru,“ doplnil ho Fukida. „Mlácení svědků ale nepomůže.“

Sano se musel vzdát naděje, že tohle bude vyšetřování, do kterého se mu nebude nikdo plést. „Je mi líto, co se vám stalo,“ sdělil s povzdechem strážnému. „Ale teď mi povězte, jestli jste neviděl nějakou cizí ženu, která se tu buď potulovala sama, nebo ji někdo násilím nutil, aby s ním šla, či snad vypadala, že má nějaké potíže.“

Strážný však odpřísáhl, že žádnou takovou ženu neviděl. Stejně tak i prodavač čaje.

„Je jí třiatřicet let a měla na sobě kimono levandulové barvy s bílými kvítky,“ nevzdával se Sano. Jak byla Čijo oblečená, věděl od svého strýce. „Přemýšlejte. Opravdu jste žádnou ženu, na kterou by se tenhle popis hodil, neviděli?“

Oba muži však prohlásili, že žádnou takovou ženu určitě ani nezahlédli. Sano neměl důvod jim nevěřit. Pokračoval tedy se svými muži dál, ulicí lemovanou stánky s občerstvením. Prodavači opékali nad otevřenými ohništi na jehlách úhoře, krevety a olihně, vařili hrnce rýže, nudlí a polévek. Do mrhlení stouपालy pára a kouř.

„Mám hlad,“ dal se slyšet Marume.

„To máš pořád,“ neodpustil si popíchnutí Fukida.

Sano neměl v ústech od rána, naposledy se najedl před turnajem. Nic tedy nenamítal a všichni si koupili něco k jídlu. Jakmile se zasytili, začali se vyptávat dalších lidí. Záhy se dověděli, že plukovník Kumazawa a jeho vojáci už prošli celou oblastí kolem chrámu a zastrášovali, mučili a uráželi každého, na koho narazili. Sanova snaha najít nějakou stopu po Čijo se ukázala stejně marná jako úsilí jeho strýce.

„Ne, neviděl jsem ji,“ odpovídal jeden majitel obchodu a pouliční prodavač za druhým.

„Nikdo v mém bloku takovou ženu neukrývá,“ tvrdili předáci v každé ulici.

„Plukovník Kumazawa mi vyhrožoval smrtí, jestli mu nepomůžu dceru najít, takže po ní při svých obchůzkách pátrám,“

prohlásil jeden *dóšin*, hlídkový policista. „Vypřádám se každého, koho potkám, ale zatím jsem neměl štěstí.“

„Zdá se, že v téhle čtvrti není,“ usoudil Sano, když se svými lidmi projížděli jednou uličkou. „Zřejmě odtud odešla – ať už z vlastní vůle nebo z donucení.“ Zabočili na cestu vedoucí podél kanálu, který byl právě ve výstavbě. Nádeníci s lopatami a motykami kopali široký a hluboký příkop a nakládali zeminu na káry. Sano, Marume a Fukida hleděli do příkopu na hroudy čerstvě odkryté hlíny na dně.

„Myslíte na totéž co já?“ nadhodil Marume.

O možnosti, že jeho sestřenice byla zavražděna a tady nebo někde jinde zakopána, však Sano zatím odmítal uvažovat. „Budeme pátrat dál,“ řekl umíněně. „Pojedme do svatyně.“

Při cestě do centra Asakusy se mrholení změnilo v přeháňku a nakonec v prudký liják. Dopadal na střechy, stékal z jejich okrajů a vytvářel na ulicích blátivé louže. Vzduch byl prosycen vlhkostí. Sano, jeho detektivové a vojáci se nahrnuli pod jeden balkon, zatímco jejich koně snášeli hrnoucí se záplavu se stoickým klidem a kolemjdoucí rychle běželi vyhledat úkryt.

„Naši svědkové utíkají,“ poznamenal ponuře Fukida.

Zablesklo se. Temná obloha na okamžik zazářila bílým světlem. Pak zaburácel hrom. Svět před malým suchým prostorem, v němž se Sano se svými muži schovával, se změnil v neprostupnou rozmazanou šed' valící se z nebe. Na prázdné ulici se z bouřky a lijavce vynořila osamělá postava a klopýtala směrem k nim.

„Někdo tu neví, že se má schovat před deštěm,“ tropil si žerty Marume.

Když se kulhající osoba přiblížila, Sano viděl, že je to žena. Neupravené černé vlasy ji zplihle visely a lila z nich voda. Potrhané a zmáčené kimono světle fialové barvy s nepravidelným tmavorudým vzorem se jí lepilo na štíhlé tělo. Jednou rukou si ho přidržovala na prsou a druhou tápala kolem sebe, jako by byla slepá.

„Co tohle má být...“ začal Fukida.

V tu chvíli Sano spatřil, že rudé pruhy na jejím kimonu k původní barvě nepatří. Déšť je smýval, stékaly po sukni do kaluží, jimiž se brodila bosá.

Byla to krev. Krvácela.

Sano se k ní rozběhl. Liják do něho jen bušil a v okamženi byl promočený na kůži. Žena se sotva držela na nohou, měla doširoka otevřené oči přetéající hrůzou. Déšť jí stékal do otevřených úst lapajících po dechu. Její tvář se Sanovi zdála překvapivě známá. Couvla před ním a ztratila rovnováhu. Zachytil ji, ale ona začala strašně křičet a zoufale tlouct rukama kolem sebe.

„Nebojte se,“ zavolal hlasitě Sano, aby překřikl další hromobití. „Já vám neublížím.“

Zatímco se zuřivě pokoušela vyrvat z jeho sevření, přispěchali mu na pomoc detektivové. Žena plakala a ječela na ně: „Ne! Nechte mě být! Prosím!“

„Odstupte,“ nařídil Sano svým mužům. Uposlechli. „Kdo jste?“ zeptal pak naléhavě té nešťastnice.

Jejich pohledy se střetly. Prázdnota v jejích očích konečně ustoupila. Přestala se Sanem zápasit. Ve tváři náhle měla zmatek, úžas i naději. Sano byl najednou úplně ohromen poznáním. Zatímco do nich bil déšť, vrátil se ve vzpomínkách dětských let.

Tenkrát ho matka často brala do veřejných lázní, protože v jejích malém, skromném domku nebylo na káď místo. Pamatoval si, jak se tam potápěl pod hladinu horké vody a s mokkými vlasy a vodou stékající po tvářích se zase vynořoval ven. V duchu teď nahradil obraz matky obrazem ženy, již svíral v objetí. Byla její věrnou mladší podobou.

„Vy jste Čijo?“ vykřikl.

„Ano,“ zašeptala jeho sestřenice, ale rachocení bouře její hlas téměř pohltilo. Hned nato se jí oči zavřely a ona ztratila vědomí, omdlela Sanovi v náručí.

Světlo z kulaté bílé lucerny připomínající měsíční svit ozařovalo místnost, kde vedle sebe na nízkých dřevěných stolech na břiše leželi Janagisawa a jeho syn Joritomo. Jejich dlouhá, nahá těla měla úplně stejné proporce a to Janagisawovo bylo téměř stejně štíhlé, silné a dokonalé jako tělo tříadvacetiletého Joritoma. V jejich tvářích obrácených k sobě obličeji tkvěla stejná temná krása. Kůže se jim leskla olejem a dva maséři jim hnětli záda, aby z nich vyhnali bolest z ranního turnaje. Z mosazného držáku stoupal kouř z vonných tyčinek, nasládlý a štiplavý, a zakrýval pachy vlhkosti a tlení. Venku lilo a burácel hrom.

„Otče, směl bych se tě na něco zeptat?“ ozval se Joritomo, nesmírně uctivý jako obvykle.

„Ovšem,“ odpověděl Janagisawa.

Před maséry mohli rozprávět bez obav. Jiní lidé měli maséry slepé, což byla starobylá tradice. Janagisawovi však byli hluchoněmí. Nic neslyšeli a nemohli ani nikde nic vyprávět. A přestože Janagisawa vyptávání obvykle nesnášel, u Joritoma dělal výjimku. Většině lidí nedůvěřoval a téměř nikoho neměl rád, a to z velmi

dobrého důvodu: už tolikrát ho bodli do zad, až byl div, že ještě nevykrvácel. Syn však byl jeho láskou, jedinou osobou, s níž se cítil spojen silným poutem, poutem krve. Měl ještě čtyři další děti, ale Joritomo z nich byl jediný, na kom mu záleželo. Rád mu svěřoval veškerá svá tajemství. Nebo alespoň téměř všechna.

„Se Sanem se to mezi vámi všechno urovnalo?“ chtěl vědět Joritomo.

„Na chvíli ano,“ odpověděl Janagisawa.

Některé úcty však nemohou být vyrovnány nikdy.

„Nechápu, jak se s ním můžeš tak přátelit,“ pokračoval Joritomo. Janagisawa věděl, že Joritomo a Sano se kdysi přátelili. Během tří let, kdy byl Janagisawa ve vyhnanství, využil Sano příležitosti, aby Joritoma vychovával. Joritomo byl v té době šogunovým oblíbeným milencem a společníkem. K Sanovi velmi přilnul a odvážně ho bránil proti jeho nepřátelům. Teď už to tak ale nebylo. „Ne po tom všem, co nám udělal!“ vykřikl nyní Joritomo s rozhořčením ze zklamané důvěry a pošlapaných citů. Loni ho Sano úmyslně neprávem obvinil z velezrady a pohnal před soud zakončený fingovanou popravou, aby donutil Janagisawu vyjít z úkrytu. „Nikdy v životě jsem nebyl tak vyděšený!“

Totéž by mohl říci Janagisawa o chvíli, kdy se dověděl, že jeho syn má padnout rukou kata.

„I když se Sano omluvil, nikdy mu to neodpustím,“ prohlásil Joritomo tvrdě. Přes svou jemnou, příjemnou povahu začal po této události Sana nenávidět.

„A co ty, otče?“

Ani Janagisawa mu nedokázal odpustit. Kdykoli na ten den pomyslel, celý se roztrásl zuřivostí. Dokázal však své emoce ovládat, aby ho nedohnaly k ukvapeným činům. A nyní musí přesvědčit i Joritoma, aby se řídil jeho příkladem. „Netrap se tolik tím, co ti Sano udělal,“ řekl. „Tím všechno jenom zhoršíš. Muž má vždy dělat to, co je třeba.“

Joritomo na něho překvapeně pohlédl. „Chceš snad říci, že tvá nenávist k Sanovi je menší než ta moje? Neponížil tím přece

jenom mě.“ Joritomo byl tak rozlíčený, že nadobro zapomněl na své zdvořilé způsoby. „Jen se na sebe podívej, otče!“ křičel vášnivě. „Kdysi jsi býval jediným komořím, druhým nejvyšším po šógunovi. Teď musíš tuto poctu sdílet se Sanem. A nepřipravil tě jenom o tvé postavení, ale i o tvůj dům!“

Tak tomu opravdu bylo. Když byl Janagisawa poslán do exilu, šógun daroval sídlo bývalého komořího Sanovi. Jen při té představě, jak se Sano roztahuje v jeho přepychové rezidenci, jím lomcoval vztek, protože on sám byl nyní nucen žít v malém, mnohem skromnějším domě v úřednické čtvrti mezi svými podřízenými. Jeho nový dům stál příliš blízko u silnice, takže ho rušily lidské hlasy a koňská kopyta zvenčí. Neměl žádný prostor jen pro sebe, všude se motali sloužící a vojáci. Jak jen mu chybělo soukromí! Trpce litoval, že past, kterou nachystal ve svém starém domě, Sana nepřipravila o život.

„Proč ho nepotrestáš?“ chtěl vědět Joritomo lačný po pomstě. „Proč musíme dělat, jako by všechno bylo v pořádku? Proč mu to nemůžeme oplatit?“

„Protože bychom byli poraženi,“ odpověděl Janagisawa stručně.

„Ne, nebyli,“ protestoval Joritomo. „Máš přece spoustu spojenců a spoustu vojáků.“

„Sano také.“

„Ale tvá pozice je silnější než jeho.“

„To jsem si myslel, když jsem se postavil pánu Macudairovi. Jenomže jsem se mýlil. Na bitevním poli jsem prohrál.“ Janagisawova mysl při té vzpomínce potemněla. „Moji spojenci přeběhli k němu jako krysy z potápějící se lodi. Ne,“ prohlásil, „další válku riskovat nebudu.“

„Ale –“

„Ale nic,“ zarazil syna Janagisawa, „Naposledy jsme z toho vyšli dobře. Směl jsi zůstat v Edu.“ Šógun tehdy vskutku trval na tom, aby Joritomo zůstal u něho, přestože pán Macudaira chtěl poslat do vyhnanství celou rodinu. „Mě nepopravili, ale jen vyhnali. Příště bychom takové štěstí mít nemuseli.“